

UZASADNIENIE

Z. S. został oskarżony o to ,że:

I. w okresie od 23 grudnia 2015 r. do dnia 4 lutego 2016 roku, w krótkich odstępach czasu, w ramach z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Niemiec do Polski substancji psychotropowej w ilości nie mniejszej niż 0,53grama netto metaamfetaminy , a także 100 sztuk tabletek extasy o wadze 39,72 grama netto, co stanowi znaczną ilość substancji psychotropowej, z których znaczną część następnie posiadał w dniu 4 lutego 2016 r. w miejscowości L. oraz w miejscu zamieszkania w Ż. przy ul. (...),

tj. o czyn z art.55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2012 r. poz. 124 z późn . zm.) w zw. z art.62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk w zw. z art.11§2 kk

II. w dniu 04 lutego 2016 r. na ul. (...) w Ż., woj. (...), jechał jako kierujący, po drodze publicznej samochodem osobowym marki A. (...) o nr VIN (...) znajdując się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci metaamfetaminy w stężeniu 813ng/ml oraz amfetaminy w stężeniu 121ng/ml,

tj. o czyn z art.178a§1 kk

III. w okresie od 26 stycznia 2016 r. do 04 lutego 2016 r. w Ż. woj. (...) nabył od nieustalonych osób samochód marki A. (...) o nr VIN (...) o wartości 10.000 zł, wiedząc, że w/w samochód pochodzi z kradzieży,

t j. o czyn z art.291§1 kk

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 28 grudnia 2016 roku w sprawie II K 108/16 :

1. uznał oskarżonego Z. S. winnym tego, że w okresie od 23 grudnia 2015 r. do dnia 4 lutego 2016 roku, w Ż. woj. (...) w krótkich odstępach czasu, w ramach z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci metaamfetaminy o łącznej masie netto 0,539 grama oraz w postaci 100 sztuk tabletek extasy zawierających w swym składzie (...) o łącznej masie netto nie mniejszej niż 39,562 grama, z których znaczną część, tj. 0,539 grama netto metaamfetaminy , 50 tabletek extasy o łącznej masie netto 19,781 grama i proszek z fragmentami tabletek extasy o łącznej masie netto 2,777 grama posiadał w dniu 4 lutego 2016 r. przy sobie, w samochodzie marki A. (...) oraz w miejscu zamieszkania w Ż. przy ul. (...),tj. popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego Z. S. winnym popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178 a § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

3. uznał oskarżonego Z. S. winnym tego, że w dniu 3 lutego 2016 roku w Ż. woj. (...) nabył od ustalonej osoby samochód marki A. (...) o nr VIN (...) o wartości 4 050 euro stanowiącej równowartość kwoty 17.820 zł, wiedząc, że pojazd ten pochodzi z kradzieży, tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego Z. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie od dnia 04 lutego 2016r. do dnia 26 września 2016r.;

6. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego Z. S. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

7. na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego Z. S. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 6.000 (sześć) tysięcy złotych;

8. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/88/16/N pod poz. 4-5 poprzez ich zniszczenie;

9. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego Z. S. na rzecz Ośrodka dla Osób Uzależnionych Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w N. nawiązkę w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

10. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego Z. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 5.134, 60 zł, w tym opłatę w kwocie 300 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego w całości z powołaniem na art.425§1 i 2 k.p.k., art. 427§1 i 2 k.p.k. oraz art.428§1 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu ,że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu opisanego w art.291§1 k.k. podczas gdy oskarżony wielokrotnie podkreślał, że nie miał wiedzy odnośnie źródła pochodzenia samochodu marki A. (...), a jego wyjaśnień nie można uznać za niewiarygodne;

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu ,że oskarżony dopuścił się czynu stypizowanego w art.55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo iż w sposób logiczny wyjaśnił z jakich powodów złożył wyjaśnienia go obciążające;

-rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności podczas gdy zdaniem obrońcy adekwatną byłaby kara jednego roku pozbawienia wolności.

W konsekwencji stawianych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu (nie określając notabene od którego zważywszy ,że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczył dwóch przestępstw!!!). alternatywnie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności bądź o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy ,że Sąd Okręgowy dokonał szczegółowego skompletowania materiału dowodowego w sposób umożliwiający w pełni odtworzenie stanu faktycznego i w konsekwencji dokonanie właściwej prawno-karnej oceny zachowania oskarżonego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokładnie wskazał ,którym z dowodów i w jakiej części dał wiarę ,a który , i z jakich względów , przymiotu wiarygodności odmówił. Stanowisko swoje w tej kwestii szczegółowo przedstawił w oparciu o zasady logiki wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonana ocena ,aczkolwiek swobodna, w żadnej mierze nie może być uznana za dowolną , a tym samym znajduje pełną ochronę w treści art. .7 k.p.k. Ta ocena Sądu Apelacyjnego odnosi się zwłaszcza do szczególnie wnikliwej, pełnej i niezwykle starannej oceny zmieniających się wielokrotnie wyjaśnień oskarżonego. Sąd Okręgowy w sposób logiczny i przejrzysty wskazał

które z tych zmieniających się wyjaśnień ostatecznie uznał za wiarygodne i przedstawił w tej mierze wyczerpującą argumentację. Sąd Apelacyjny w pełni ją podziela i czyni integralną częścią własnych wywodów.

Reasumując, nie było podstaw do kwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny ww. dowodów. Pamiętać należy i ponownie podkreślić w tym miejscu, iż żaden dowód w niniejszej sprawie nie stanowi i nie może stanowić samodzielnej podstawy ustaleń faktycznych. Dowody stanowią pewną całość, którą tylko w taki sposób (a więc całościowo, we wzajemnym powiązaniu) należało oceniać - co prawidłowo poczynił sąd I instancji, a czego, w sposób wyraźnie widoczny w treści wniesionych apelacji, nie wzięli pod uwagę obrońcy oskarżonych formułując powyższe zarzuty. Rzetelnie podjęte rozważania Sądu meriti, uwidocznione w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia, pozwalają Sądowi odwoławczemu mieć pewność, iż Sąd I instancji w sposób niezwykle wnikliwy przeanalizował stan faktyczny w niniejszej sprawie, oceniając dowody w sposób całościowy, uwzględniając implikacje z nich płynące, jednocześnie w sposób swobodny, pozostający pod pełną ochroną art. 7 k.p.k.

Ustosunkowując się do podniesionych przez obrońców oskarżonego zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia, w pierwszej kolejności wskazać należy na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r., wielokrotnie następnie cytowane w późniejszych orzeczeniach, w którym Sąd ten wskazał, iż „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych” (sygn. akt II KR 355/75, opubl. OSNGP 9/75, poz. 84, s. 12). Ponadto zwrócić uwagę należy na wyrażony tak w judykaturze, jak i w doktrynie pogląd, zgodnie z którym „ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana dopiero wtedy, gdy w procedurze dochodzenia do nich sąd orzekający uchybił dyrektywom z art. 7 k.p.k., to jest pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne, bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno – odwoławczej” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt II AKa 159/13, opubl. na stronie internetowej orzeczenia.ms.gov.pl). Jak wyżej wskazano, Sąd odwoławczy nie dopatrywał się w niniejszej sprawie uchybienia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasadzie swobodnej oceny dowodów, uznając, iż rozważania Sądu meriti są prawidłowe i zgodne z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a co za tym idzie, nie stwierdzono również popełnienia przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Argumenty obrońcy podniesione we wniesionej apelacji nie odnosiły się do okoliczności pominiętych lub niedostrzeżonych przez Sąd Okręgowy, a jedynie sprowadzały się do polemiki z ustaleniami tego Sądu i dokonaną przez niego analizą i oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. O popełnieniu błędu przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji nie może być zatem mowy.

Wreszcie Sąd Apelacyjny uznał za niezasadny podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności.

Na wstępie wskazać należy, iż spośród względnych przyczyn odwoławczych, również zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. ma charakter całkowicie ocenny i można go zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara - jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia - nie uwzględnia w sposób właściwy wszystkich istotnych okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami i wskazówkami jej wymiaru, a inaczej mówiąc, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego (art. 53 k.k.) zostały przekroczone, a orzeczona kara w odczuciu społecznym jest niesprawiedliwa.

Sąd odwoławczy w pełni podzielając definicję „rażącej niewspółmierności” prezentowaną przez doktrynę i orzecznictwo oraz oceniając z kolei trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji w tym zakresie stwierdził, iż wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surowe. Sąd Okręgowy

przekonująco i zgodnie z zasadami obiektywizmu i indywidualizacji kary przedstawił okoliczności wpływające na ich wymiar, bacząc przy tym, by były one adekwatne do stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu, a nadto by spełniały cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec niego oraz właściwie oddziaływały społecznie. Tożsamej ocenie podlega orzeczenie Sądu Okręgowego w przedmiocie kary łącznej.

W tym stanie rzeczy orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

Izabela Pospieska Jarema Sawiński Urszula Duczmal